

Neee, nebojte, žádněj recept ☐

To jsme si jen s ohaříkama v pátek po příjezdu do Domečku vyrazili na kratší venčeníčko. Mourínek na nás nečekal, asi byl doma u babičky. Jen mi paní sousedka odnaproti přes silnici neměla říkat, že když tam nejsme, chodí i k nim pro pohlazení. Ne, že bych žárlila ☐ ☐ . Jde o to, že jsou právě přes silnici. Mám o něj strach o pupika mourovatýho. Musím si pořád říkat dvě věci. Jednak to, že to není moje kočka a druhak to, že to je kočka venkovní a nežijeme na samotě a musím počítat se vším, i když s tím počítat teda neumím. No nic, prostě to tak je.

My jsme, jako vždycky, hodili krámy z auta do Domečku a jako vždycky - ne , to ne, ale nicméně už nás to nepřekvapí ☐ - jsme zjistili, že jsme vzali jen kávovar a ne tu páku k němu. Takže kávička se konat nebude. Nebo aspoň ne v té formě, v jaký ji máme rádi. Jsme fakt příšerný. Brtník se pustil do topení v kamnech a poté taky do přikládání do kotle dole ve sklepě. No já vyšňořila ohaříky svítícíma obojkama, popadla jsem čelovku a vysmahla s nima ven.

Byla už tma, ale.....se sněhem, se sněhem, jak jsem už psala, není nikdá tma! Takže pohodička. Už když jsme přijížděli, chumelilo a bylo to jak na horách. Stromy v lese už zasněžený a místy opravdu chumelilo hodně. U nás to tak silný nebylo, ale taky sněžilo. Vyšli jsme na louku za Domečkem a já cestou sondovala, jestli neuvidím Mourese. Nic. Tak snad je opravdu doma. Rumíček nakukoval do zahrady stejně jako já a Tali šla zkontrolovat prkna pod borovicí. Pak oba upalovali na louku a rejčili si nadšeně sem a tam. A já šla - spokojená - a užívala si toho, jak tiše sněží a sněží a sněží. Ticho, pod nohama křoupající sníh a tančící vločky.

A taky tančící světýlka ☐ To červený dotančilo k okraji louky, kde ta padá do úvozu a ohraničuje ji křoví a sem tam nějaká ta planá jablůňka. Tady si vždycky trhám dvě tři jablíčka na čaj a ohaříci si uškubnou taky něco pro sebe z těch dolních větví. Jablůňka se žlutými jablíčky je totiž nízká. A příchut' těch jablíček je tak zvláště kyselotrpká. Tak akorát na to, aby člověk snědl jedno, dvě malý jablíčka. Ale štavnatý. Teď se na nich třeptila sněhovo-ledová krusta jako čepička. V záři čelovky takovej ovocnej diamant ☐ .

A tak jsem si řekla, že co ho nechutnat. I jsme se tam u jablůňky trochu zapíchli. Ohařiska

si vyhrabávali jablíčka pod sněhem, páč to je prej větší zábava, než dělat antilopu a česat z větví a já si sáhla nahoru do koruny. Teda ehm, do korunky, jablůňka je to fakt malá. A musím říct, že jablíčko s ledovou polevou má něco do sebe :-). Abyste se nedivili, těm zdobnělinám, ale ono je to všechno fakt pidi. Jak jablůňka, tak její plody.

Vlastně - jsem ještě nikdy v zimě nejedla jablko čerstvě utržený ze stromu. Ne, že by na ně někde asi člověk nenarazil, to nejspíš jo. Ale spíš jich je většina už spadáných a nebo jsou nahore, kam se nedosáhne a nevšimne si? A tady se dosáhne. Stála jsem tam v tý tmě-netmě a užívala si to. I tu zvláštní trpko-kyselou chuť ozvláštňenou mrazem. Dobrý to bylo helejte. Ani se vlastně ohaříkům nedivím, že si vždycky v zimě ty jablka hledají. Přemrzlý chutnají.

Došli jsme dolů pod kapličku a vydali se úvozem - kterým někdo musel projít nedávno před námi, jeho stopy ještě nezapadaly - dolů směr les. Ani tentokrát jsem pochopitelně až k tomu lesu nešla (víme všichni důvod ☐) Ale louky před ním dávají možnost ohaříkům se hezky proběhnout. A pak taky to voraniště. To je Taliprtky oblíbená kratochvíle, letět jako hovado tupé voraništěm vpřed co největší rychlostí, aby si mohla haxny zlámat ☐ ☐ . Páníček tohle nedovoluje, tak si to užívá se mnou. Ale když je hodná a budto se vrací sama od sebe, jako teď, a nebo na písknutí, tak jí to ráda dopřeju. Rumíček si tancoval kolem mě a já mu musela vykopávat tu trochu sněhu, co napadala. Moc to teda nejde. I proto, že ten jeliman čeká s čumákem přesně u špičky boty. Se bojíte, že si z vižly uděláte boxera ☐ . Číhá a číhá a vy pomalu vykopnout nemůžete.

Pinožili jsme se hezky prostorem , já dejchala do plnejch ten studenej vzduch a byla šťastná jako blecha. Moc hezký venčení takhle. Jdete, jdete a nic nemusíte. I proto, že ta koza flekatá fungionýruje.

Když jsme se pak vrátili, zjistila jsem, že jsme takhle na otočku byli vlastně venku přes hodinu. Ani mi to nepřišlo. A Moures taky nepřišel. Ale k mojí radosti se dostavil poté, co jsem asi po stopadesátý kontrolovala dveře ☐ . Venku mrzlo a tak jsem se rozhodla ho i tentokrát nechat přes noc doma. Je hodný, celou dobu spinká....

a.....kdyby.....Brtnik bejval vědíl, že nějakou dobu spinkal jaksi i s námi v ložnici, zatím slušně na koberci.....tááák by asi nebyl rád, nebyl. Vim to. A proto mu to co? Nikdo neřekneme ☐ ☐ .

Jablka na ledu k pozdní svačince